

WELKOME GASTEN.

IN de Paaschvacantie had een zwart roodstaartje in onze school den drievlakshoek, gevormd door voor- en zijmuur en een balk (de school is zeer ouderwetsch; er loopen balken onder langs het plafond), tot broedplaats gekozen. Het nest was bijna klaar, toen de school weer begon.

Nauwelijks hadden de kinderen zich in een houding, die getuigde van »ziezoo, nu zullen we eens met frisschen moed beginnen«, op hun plaatsen gezet, of een der jongens kreeg het nest in 't oog.

»Een nest, een nest!« riep hij uit, zich verrast oprichtend en met gestreken arm naar de bewuste plek wijzend.

Weg waren alle goeie voornemens, weg was alle orde, — een geschuifel, een gefluister, — aller oogen naar den zuidwesthoek van ons lokaal gericht!

Warempel, een nest in school.

Dat beloofde een heerlijk amusement te worden. Dat was eens wat beters dan het musschen- en spreeuwendorp onder het schooldak en de vinkenwoning in de linde.

»'t Is het nest van het zwarte roodstaartje. Maar het wijfje is in het geheel niet zwart, alleen het mannetje draagt z'n naam met eere, — je zult wel eens zien. Maak nu vooral geen drukte, want dan wagen de vogels niet hier te komen en het nest is nog niet eens klaar.«

»Kijk, kijk.....« Daar vloog een grauw vogeltje met rossen staart, een veertje in den spitsen, dunnen snavel, door het open tuimelraam naar binnen. — He! — je kon zien, dat het schrikte. Wippend met het staartje ging het op den rand van het raam zitten, keek nog eens naar al die kleine menschjes, die het hier blijkbaar in het geheel niet verwacht had aan te zullen treffen, en — — rrrt — — weg.

»Och«, zuchtte een meisje, »dat is jammer«.

»Jullie moeten maar net doen, alsof er heel geen nestje was, dan zal het vogeltje wel spoedig begrijpen, dat het in school volkomen veilig is.«

Met onze sommen en taal oefeningen wilde het niet al te best vlotten. Telkens tersluiks de oogen, het aangezicht naar den zuidwesthoek draaien, dat *kon* men immers niet laten.

Een der jongens, vroeger een berucht nestuithaler en nog niet geheel zuiver op de graat, berekende met de oogen, dat het nest totaal onbereikbaar was. — Eerst op de bank klimmen, dan in de vensterbank, het touw der gordijnen gegrepen — — — neen; 't was onmogelijk.

»Zou je er kans toe zien het uit te halen, Hendrik?«

Ietwat verlegen, maar tegelijk ondeugend glimlachend, schudde de jongen »neen« en zag voor zich.

Den eersten schooldag waagde ons vogeltje het slechts tweemaal met een veertje het nest verder te voltooien. Maar den volgenden dag ging het al beter.

»Komt het mannetje nooit, meester?«

»Ik geloof het niet. In school heb ik het nog niet gezien. Wel zit het vaak in de linde bij het raam en in de de berken.«

»Waarom doet het wijfje altijd zoo met het staartje op en neer, als het ergens gaat zitten?«

»Dat weet ik niet, hoor.«

Na een paar dagen vertoonde zich ook het wijfje niet meer.

»Waarom komt het niet terug, meester?«

»Het nest is nu klaar. Alleen het wijfje heeft het gebouwd. In een van onze boekjes staat, dat mannetje en wijfje elkaar daarbij helpen; — dat is dus mis. Nu worden er natuurlijk eitjes gelegd. Dat doet het wijfje 's morgens, als wij nog te bed liggen. Daarop vliegt het den heelen dag rond om voedsel te zoeken. Hoe verder de vogels nu maar van het nest vandaan blijven, des te minder kans bestaat er, dat een kat of zoo het in 't oog krijgt.«

Eindelijk, op een Maandag: »'t Vogeltje zit er op, — kijk, kijk, — 't zit er op,« fluisterde

Hendrik zijn buurman in het oor, terwijl hij den bals uitrekte om beter te kunnen zien.

Jawel hoor; het wijfje broedde.

Nu werd het nog aardiger, nu was het vogeltje bijna den heelen dag in school.

»Broedt het mannetje ook wel eens?»

»Zelf maar eens toekijken, jongens.«

Nee, het mannetje broedde niet.

We begonnen het vertrouwen in ons schoolboekje te verliezen, want daarin staat, dat mannetje en wijfje bij afwisseling de zorg voor de eieren op zich nemen.

Heel stilletjes, als een muisje, liep ons wijfje nu en dan over den balk tot bij het geopende tuimelraam en...rrrt... naar buiten om voedsel te zoeken. Een enkele maal vloog het ook eens de heele school rond. Aan de schoolkinderen was het blijkbaar al geheel en al gewend. 't Was nog wel opmerkelijk, dat het, als ik na schooltijd eens toevallig in het lokaal kwam, veel zenuwachtiger deed dan wanneer de kinderen er waren. Dat is altijd zoo gebleven, ook bij het voeren der jongen.

Dat broeden begon eigenlijk al vervelend te worden.

»Wanneer komen de jongen uit, meester?»

Een dag of wat later, weer op een Maandag, hoorden we gepiep.

Ha, nu werd het pas echt. Dat voeren der jongen was zoo leuk.

De eerstvolgende dagen ging het moedertje de kleintjes elk oogenblik nog eens weer lekker warm maken. Ook ging het soms »bijna op kop« in het nest staan.

»Wat doet ze dan toch?»

»Misschien den boel eens wat schoonmaken.«

Het mannetje liet zich ook nu nooit zien in school. Maar, als de kinderen weg waren, heb ik er hem wel eens aangetroffen. Als hij zich nu ook heelemaal niet om de kleintjes bekommerd had, dat zou al te bar geweest zijn. Bij de jongens stond hij toch al niet te best aangeschreven om zijn onverschilligheid. 't Was verbazend zoo dikwijls de jongen wat kregen. Waar ons moedertje zoo gauw het voedsel vandaan haalde, begrepen we niet.

Ze vloog weg — een minuut geduld — met een sierlijken zwaai, altijd op dezelfde wijze, naar het nest — gesjilp der kleinen — klaar!

Geen wonder, dat de jongen goed groeiden en al spoedig met de breede bekjes boven den rand van het nest uitgaapten.

Hap — daar verdween weer iets in dien wijden snavel. Maar nu ging het moedertje telkens een paar pasjes achteruit op den balk, wachtte even, hipte weer naar het nest heen en vloog dan door het raam weg.

»Wat heeft dat nu te beteekenen?»

»Maar weer goed toekijken jongens.«

Niet lang of de kinderen wisten er alles van.

Zoodra een der kleinen wat gekregen had, »wierden« ze wat in het nest, tot er zich eentje geheel omkeerde, het stompe staartje opwipte en — — — »Ja jongens, de oude vogel moet dat alles natuurlijk opruimen. Anders zou het immers in en bij het nest een vieze boel worden.«

Ik ben werkelijk bang geweest, dat er nog eens een paar vogeltjes zouden verongelukken. Ze werden kregel en roekeloos. Ze kroelden over elkaar, duwden elkaar op zij en waagden op den rand van 't nest te gaan balanceeren.

Hoe de jongens te weten gekomen zijn, dat er vijf jongen waren, begrijp ik niet.

Het oude vogeltje begon zich nu weer anders te gedragen. Het vloog nu niet direct met het voedsel naar de kleinen, maar ging eerst op eenigen afstand op den balk zitten en liet loktonen klinken, die door de kleinen beantwoord werden.

»Waarom gebeurt dat, meester?»

»Zeker om de jongen uit het nest te lokken.«

Maar deze vertrouwden nog niet genoeg op de kracht van hun vleugeltjes.

Doch den volgenden morgen zat er een kleintje op den rand van een wandplaat. Ik heb het weer op den balk gezet. Dat was evenwel niet noodig geweest, want het maakte later op den dag verscheiden hippelwandelinetjes over den balk en vloog ook al van den eenen balk op den anderen. Dat was de eerste, die de wereld inging. Hij kreeg ook nog telkens wat van moeder, die, daar ze de veeren mooi glad had zitten, bijna kleiner scheen dan hij met zijn ruige veeren en koddig staartstompje.

Nog een dag later konden we onmogelijk rustig ons werk maken. Nu vlogen al de jongen van den eenen balk op den anderen, van het bord op de platen, van het trapje naar de kast. En elk oogenblik kwam de moeder met voedsel en dan was het een ge'taktak« van belang door de heele school.

Reeds voor den middag gingen er twee door het raam naar buiten en 's middags, tegen het uitgaan der school volgden er nog twee. Eentje bleef er dus achter. Tegen den avond zag ik een van de vier vluggertjes in den appelboom bij ons huis.

Den volgenden morgen was ook nummer vijf uit school verdwenen.

De oude roodstaartjes schijnt het bij ons goed bevallen te zijn, want een week later ongeveer hadden ze een begin gemaakt met een nieuw nest, achter een der wandplaten. Ook met het tweede broedsel is alles naar wensch gegaan.

Maar ons boekje, waarin staat, dat mannetjes en wijfjes-roodstaartjes samen een nest bouwen en om beurten broeden, — hoe moeten we daarmee aan?

Lintelo.

G. J. MEINEN.

EEN DUINTOCHT.

WIE heeft nooit eens de Hollandsche duinen gezien, die duinen, die reeds van eeuwen her zulk een' krachtige zeevering zijn, al heeft de zee er menigmaal ook groote stukken van verzwolgen. Toch hebben de duinen stand gehouden al zijn ze ook op sommige plaatsen tot de helft toe ingeslonken. Grootendeels hebben zij dit te danken aan het helm en de andere duinplanten, die met hunne krachtige wortels tot diep in 't zand doordringen en de duinen alzoo voor verstuiving behoeden. Vooral de met boomen beplante duinen zijn extra krachtig en bieden aan wind en zee een geduchten tegenstand. En beklimt men de hooge duintoppen, welk een prachtig panorama vertoont zich dan: voor u de zee, en achter u de duinvalleiën, waar alles groeit en bloeit en lokt tot nadere beschouwing. Daalt men die duinvalleiën in, dan wordt het oog niet zelden geboeid door prachtige planten, die door geur en kleur zoo aantrekkelijk zijn voor vlinders en bijen. Die duinen trekken ons altijd weer opnieuw aan en daarom willen we al dat schoons weer eens van nabij gaan bezichtigen!

Op één van onze tochten naar de duinen, verleden jaar, ondervonden wij zooveel merkwaardigs dat wij besloten ons wedervaren aan de lezers van *D. L. N.* mede te deelen, hopende dat zij die nimmer of hoogst zelden onze duinen bezochten aangemoedigd mogen worden, om binnenkort ook eens een reisje daarheen te maken. Ons plan was om Scheveningen als uitgangspunt te houden en dan in ongeveer Noordelijke richting eerst een paar uur langs het strand te wandelen, om daarna de duinen in te gaan. Dit plan hebben we dan ook uitgevoerd. Onmiddellijk na de aankomst te S. begaven wij ons naar het strand. 't Viel niet mede dat het zoo mistig was, dat hadden we in 't geheel niet verwacht. Gelukkig trok de mist later op en toen konden we volop genieten van het schoone weer. Na een half uurtje zagen we de eerste strandvogels: Scholeksters. Een paar liepen heen en weer langs het strand. Mooie vogels met witte kraag en borst, zwarte rugvederen en vleugels en roode snavel en pooten. We wisten